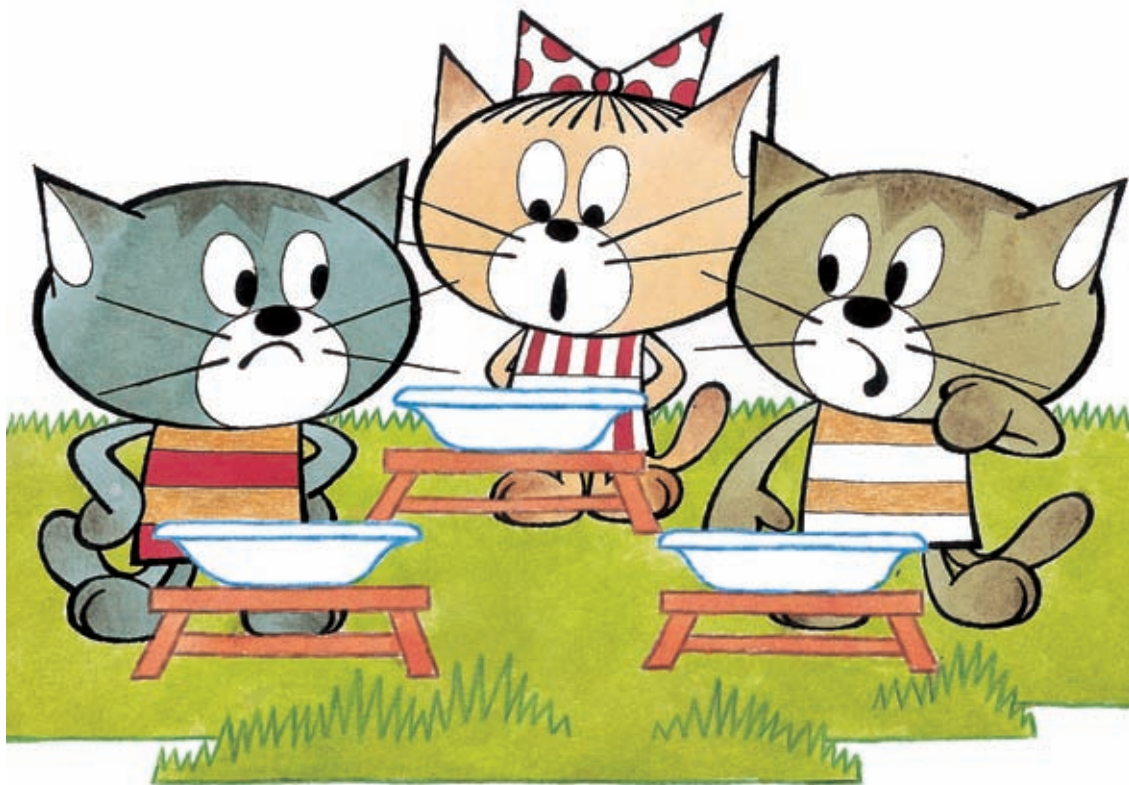

 ako
predali krk a uši

Mydlovú vodu mali kocúriky rady. Ale presne tak ako vy – len do hrnčeka na bublinky. Na umývanie už menej.

Keď tej vody bolo plné umývadlo, okúňala sa aj Pacička, starostlivá mačička. A kocúriky, chlapani-lajdáci, keď videli toľko vody, boli naježení ako gaštan v šupke.

„No prosím! Už zase domrza,“ reptal Macúrik, sotva teta Micka zmizla z dohľadu. „Predvčero som sa umýval, včera som sa umýval a stále jej to nestačí.“

„To sa vie! Nič iné nevie, len – čo ten krčik, ňufáčik ti tiež patrí, a nezabudni, že máš aj ušká, fúziky sú tiež tvoje – to je u nej už asi choroba alebo čo,“ rozčuľoval sa Canfúrik.

Aj Pacička si myslela, že je to nepríjemné, ale čo sa dá robiť, keď teta na umývaní trvá a nedá si to vyhovoriť. Tak si navzájom jeden druhému pritakávali a voda v umývadle zatiaľ chladla...

A chladla... až vychladla úplne. Canfúrik ju vyskúšal jedným pazúrikom a – brrr! – až sa striasol!

„Aká je?“ zaujímala sa Pacička.

„Mokrú ako vždy. A ešte k tomu studená. To zase bude umývanie!“

„Tak to teda nie!“ vzpriečil sa Macúrik. „V mokrej vode by som sa možno ešte umyl. Ale ak je ešte aj studená, tak koniec, basta, žiadne umývanie nebude!“

„Ale to predsa nejde! Čo by povedala teta?“ zhrozila sa Pacička.

„Teta nič nespozná, pretože ju šikovne obľafneme,“ tvrdil Macúrik. A hneď ukázal ako:

najprv sa
namočí mydlo,

potom sa uterák
hojne pofúka

a poriadne sa pokrčí,
akože sa niekto utiera.

Potom sa trochu
našpliecha okolo
umývadla

a nakoniec sa špičkou
labky navlhčí krk

a tiež uši, aby
vyzerali ako umyté.